

بیمه مسئولیت و جبران خسارت مدیران و کارکنان

قسمت چهارم

ترجمه: وحیده دائمی، حمیده خواجه‌جویی راد
- کارشناس ارشد مدیریت اجرایی، دانشگاه بین‌المللی فارابی
- کارشناس ارشد مدیریت، دانشگاه شهید بهشتی

بخش ۴: رفتار صمیح مالیاتی مقبیمه‌ها

در بخش‌های قبلی این مقاله در مورد مسئولیت عمومی،
ادعای خسارت، استثنائات بیمه D&O و متعهد قانونی
بحث شد اکنون بخش چهارم این مقاله پیش روی
شماست ...

سؤال ۲۲: اگر یک مؤسسه خصوصی یا یک مؤسسه خیریه عمومی، اقدام به خرید بیمه‌نامه D&O برای یکی از مدیران خود نماید، آیا مدیر باید حق بیمه مربوط را نیز در درآمد مشمول مالیات خود محاسبه کند؟

خیر. براساس قوانینی که در سال ۱۹۹۲ به تصویب رسید، حق بیمه‌های D&O که یک مؤسسه در ازای مدیران خود پرداخت می‌کند، جزء درآمدهایی که مشمول مالیات می‌شوند، محسوب نمی‌شود. در مقابل، به‌عنوان «مزایای حاشیه‌ای شرایط کاری»^۱ در بخش ۱۳۲ از IRC محاسبه می‌شوند. مؤسسه‌های خصوصی و سایر مؤسسات معاف از مالیات «نیاز به تخصیص بخشی از حق بیمه بیمه‌نامه‌های D&O به مدیران و کارکنان یا قرارداد دادن چنین بخش قابل تخصیصی در فرم ۱۰۹۹ یا W-۲ ندارند». این برخورد جالب، بدون توجه به این نکته که آیا مدیر سازمان، هیچ جبرانی برای خدماتی که ارائه می‌دهد دریافت می‌کند یا خیر، اعمال می‌شود.

سؤال ۲۳: اگر یک ارگان خصوصی یا مؤسسه خیریه عمومی، خسارت وارده به مدیر خود را جبران و غرامت وی را پرداخت کند، آیا مدیر باید پرداخت صورت گرفته را در درآمد مشمول مالیات خود محاسبه کند؟

خیر. طبق قوانین ۱۹۹۲ برای پرداخت غرامت بیمه‌نامه D&O نیز باید رفتاری مانند حق بیمه اعمال شود - مانند منافع «حاشیه شرایط کاری» طبق ماده ۱۳۲ از IRC. بنابراین، جزء درآمدهای مشمول مالیات مدیر محاسبه نخواهد شد.

1. Working Condition Fringe

در عین حال، وجود یک استثنا برای قوانین معاملات شخصی و مقررات مشروح که توسط خزانه صادر شده است، این نتیجه را نامطلوب می‌سازد. این استثنا تصریح می‌کند که مؤسسه می‌تواند جبران خسارت فرد نالایق را تا زمانی که این پرداخت غرامت شخصی برای رسالت مؤسسه ضروری بوده و میزان آن نیز از نظر مبلغ، معقول باشد، برعهده گیرد. برای تشخیص اینکه آیا مبلغ مورد نظر معقول بوده یا خیر نیز باید این مبلغ به طور کلی محاسبه شده و با نتایج به دست آمده از سازمان‌های دارای شرایط مشابه، مقایسه شود.

در اغلب موارد، این نکته که اضافه نمودن ارزش حق بیمه بیمه‌نامه D&O به سبد جبران خسارت هر فرد، وی را بالاتر از حد فاصل جبران خسارت معقول و جبران خسارت بیش از حد قرار می‌دهد، نامطلوب به نظر می‌رسد. در دهه ۱۹۹۰، نگرانی شورا از این بابت بود که مؤسسه‌های خصوصی ممکن است از حسابرسی به مبالغ قانونی که این جمع‌های اندک به کارکنان و مدیران آنها اختصاص می‌دهد، شانه خالی کنند. این مسئله عاملی شد که شورا نیز برای حصول اطمینان بیشتر

سؤال ۲۴: آیا باید جبران خسارت‌ها یا پرداخت‌هایی که برای بیمه‌نامه D&O انجام می‌شود، به منظور تشخیص عاقلانه بودن یا نبودن جبران خسارت مدیران، در جبران خسارت‌های کلی مورد محاسبه قرار گیرد؟

تنها بخش‌های اندکی از حق بیمه‌های یک مؤسسه - و تنها جبران خسارت‌های مشخصی - برای قرار گرفتن در سبد غرامتی مدیر مؤسسه و به منظور تشخیص عاقلانه بودن یا نبودن آن‌ها، مورد نیاز خواهد بود. بخشی از حق بیمه پرداخت شده برای بیمه‌نامه D&O یک ارگان که باید به عنوان جبران خسارت مورد محاسبه قرار گیرد، به اندازه‌ای ناچیز است که مورد محاسبه قرار نمی‌گیرد. کرسی قانون‌گذاری مؤسسه‌های خصوصی، محاسبه‌گر معاملات مالی میان افرادی از مؤسسه‌ها از قبیل امانتداران، مدیران، واقفان عمده و افراد خاصی از هر کدام از این خانواده‌هاست. یکی از انواع معاملات ممنوع، انتقال در آمد یا دارایی از مؤسسه و به سود یکی از این افراد است. در دیدگاه کلی، پرداخت حق بیمه برای بیمه‌نامه D&O یا پرداخت غرامت به یکی از این افراد، می‌تواند به عنوان یک معامله شخصی در نظر گرفته شود.

اقدام به تصویب قوانین ۱۹۹۵ نماید.

هدف از ایراد این قوانین، سست نمودن اراده مؤسسه‌ها برای صدور اجازة رهایی از مسئولیت در برابر جرمه‌ها، به‌منظور اجرای قوانین معاملات خصوصی و نیز پرداخت مبلغی از حق بیمه هر بیمه‌نامه یا جبران خسارت و هزینه‌هایی است که به‌صورت معقول واقع شده و مؤسسه آنها را تحت پوشش قرار می‌دهد، به‌عبارت دیگر، هر بخش از حق بیمه یا جبران خسارت، برای هزینه‌هایی که «به‌صورت معقول در جریان فعالیت ایجاد شده و ناشی از یک عمل خودسرانه یا حذف بی‌دلیل مدیر مؤسسه نباشد»، غیرقابل جبران است. این هزینه‌ها، به‌عنوان هزینه‌های اداری مؤسسه در نظر گرفته شده و در لوی قوانین معاملات فردی قرار نمی‌گیرند. قوانین حاضر، خسارت‌های ذکر شده ذیل را جبران خواهد کرد:

پوشش‌ها (یا پرداخت غرامت‌ها)، پرداخت‌های صورت گرفته برای مالیات (شامل جرمه‌های مالیاتی مؤسسه)، جرمه‌ها، هزینه‌های اصلاح، هرگونه هزینه‌ای که بدون دلیل توسط مدیر مؤسسه و در نتیجه عملکرد خدماتی وی، در راستای جریانات حقوق مدنی و اجرایی و از جانب مؤسسه پرداخت شده باشد و هرگونه هزینه‌ای که ناشی از ارتکاب عملکرد غیرمنطقی و ارادی مدیر باشد.

در ادامه بحث، پیشنهاد کارکنان خزانه مبنی بر اینکه باتوجه به مبلغ موردنظر، هزینه اختصاص یافته برای جبران حق بیمه پرداختی می‌تواند به‌صورت حداقل^۱ باشد، مطرح می‌شود. یعنی به‌اندازه‌ای کوچک باشد که انجام حسابداری برای آن غیرمعقول بوده یا از نظر اجرایی مقرون به‌صرفه نباشد.

ارسال نامه‌ای از سوی بیمه‌گر که بیان کند ارزش کلی پوشش‌های «قابل جبران» باید حداقل باشد، می‌تواند کمک قابل توجهی در این زمینه باشد.

توجه داشته باشید که قوانین حاضر، جبران خسارت مدیران مؤسسه‌ها را نیز مانند پرداخت‌های قابل

1. De Minimis

جبران و غیرقابل جبران و به‌شیوه پرداخت حق بیمه تقسیم‌بندی می‌کند، چه هزینه‌هایی که قبلاً رخ داده‌اند یا پرداخت‌هایی که برای هزینه‌های پیش‌بینی نشده آینده صورت گرفته باشد. بنابراین، پرداخت‌های مستقیم هزینه‌هایی که مؤسسه‌ها به‌نیابت از مدیران خود انجام می‌دهند نیز در سیستم تقسیم‌بندی تراز قرار خواهد گرفت.

سؤال ۲۵: تصویب‌های واسطه (ماده ۴۹۵۸ کد مالیاتی) که برای مؤسسات خیریه عمومی اعمال می‌شوند نیز جبران خسارت بیش از حد برای مدیران امور خیریه را ممنوع می‌کند. آیا مدیران باید بخش قابل تخصیص از حق بیمه بیمه‌نامه‌های D&O یا غرامت‌های پرداخت شده را به‌عنوان بخشی از سبد قابل جبران خود قرار دهند؟

بله. مقررات ضمیمه مصوبات واسطه، بیان می‌کند که هر مؤسسه خیریه عمومی باید جبران خسارت‌های کلی هر فرد را در محاسبات خود ذکر کند. این جبران خسارت‌ها هرگونه پرداختی از قبیل ذیل را شامل می‌شود:

«حق بیمه مسئولیت یا جبران خسارت سازمان از:

- هرگونه جرمه، مالیات یا هزینه‌های اصلاح که طبق ماده ۴۹۵۸ بدهکار باشند؛

- هرگونه هزینه‌ای که به‌صورت غیرمعقول توسط فردی و در جریانات قضایی و امور مدنی ناشی از ارائه خدمات شخص و به‌نیابت از سازمان معاف از مالیات موردنظر صورت گرفته باشد؛

- هرگونه هزینه‌ای که در نتیجه عمل یا قصور در عمل رخ داده و به‌صورت خودسر و بدون دلیل معقول انجام شده باشد.

به‌نظر می‌رسد این ماده قانونی نیز، مانند قوانین مؤسسه‌های خصوصی، سعی در دلسرد نمودن مؤسسه‌های خیریه عمومی برای تحت پوشش قرار دادن هزینه‌ها، به‌ویژه زمانی که فردی قانون‌شکنی می‌کند دارد. با

کاهش دهد؟

بهترین شیوهٔ محافظت در برابر مسئولیت برای اعضای هیئت، حصول اطمینان از این نکته است که همه افراد به مسئولیت خود جامه عمل پوشانده و از زمان برای اطمینان از اینکه مؤسسه توسط یک سیستم مدیریتی قدرتمند هدایت می‌شود، بهره می‌گیرند. یک مدیریت ریسک خوب شامل تحصیلات اعضای هیئت و کارکنان و توسعه شیوه‌هایی برای دستیابی به موقعیت‌هایی است که می‌تواند عامل ایجاد مسئولیت شود.

وظایف اعتمادی در بخش‌های مختلف این مقاله توضیح داده شد. این نکته که تمام اعضای هیئت، معنای معتمد بودن در سازمان خیریه را درک کنند، از اهمیت بسیاری برخوردار است. کلمه معتمد^۱ از لغت لاتین «حسن نیت»^۲ نشئت می‌گیرد، بنابراین، معتمد فردی است که حسن نیت دارد و از وی نیز این گونه انتظار می‌رود. در تعریف گسترده‌تر، معتمد کسی (یا موقعیتی) است که مسئولیتی را برای فرد دیگری برعهده می‌گیرد و اعتماد خاصی برای او ایجاد می‌کند. مطابق قوانینی که سازمان‌های خیریه در سراسر کشور را اداره می‌کند، امانتداران به‌طور کلی دو وظیفه عمده دارند:

وظیفه مراقبت که نیازمند انجام وظیفه به سود سازمان و با حسن نیت و درجه‌ای از دقت است که یک فرد محتاط برای چنین مشاغلی به کارمی‌بندد و وظیفه صداقت که نیازمند برخورد عادلانه افراد با خیریه است، به‌ویژه زمانی که پیچیدگی‌های بالقوه‌ای از منافع نیز ممکن است وجود داشته باشد.

تصمیم‌گیری‌های هیئت، یکی از زمینه‌های مهم انتقادی است. پژوهشگران دولت و محققان (IRS، مدعی‌العموم و قضات) می‌توانند مسئولیت ناشی از تصمیمات نادرست را بر اعضای هیئت تحمیل نمایند. آنها مخصوصاً شیوهٔ تصمیم‌گیری اعضای هیئت را مورد بررسی قرار می‌دهند تا قادر به تشخیص این نکته باشند

هرگونه حق بیمه یا غرامت پرداختی یک مؤسسهٔ عمومی که می‌تواند برای جریمه‌ها یا هزینه‌های ناشی از اعمال خودسرانه و فاقد دلیل منطقی و مشخصی باشد، مانند غرامت رفتار خواهد شد. به عبارت دیگر، بخشی از حق بیمه یا غرامت که برای هزینه‌های معقول و ناشی از عملکرد خودسرانه یا حذف بی‌دلیل مدیر صورت گرفته باشد، باید به‌طور کلی غیرقابل جبران تلقی شود. این هزینه‌ها به‌عنوان هزینه‌های اداری مؤسسه در نظر گرفته می‌شود.

بخش ۵: چگونه ریسک خود را به حداقل برسانیم؟

سؤال ۲۶: یک مؤسسه چه مراحل را می‌تواند طی کند تا مسئولیت بالقوه اعضای خود را

1. Fiduciary
2. Faith

که آیا اعضای هیئت براساس استانداردهای مورد قبول فعالیت می‌کنند یا خیر. آیا مدیران، اطلاعات کافی درباره تصمیمات کسب نموده‌اند؟ آیا مدیران، اطلاعات موجود را دقیقاً مورد بررسی قرار داده‌اند؟ آیا مدیران، برای اتخاذ تصمیمی آگاهانه، از زمان کافی برخوردار بوده‌اند؟ برای اطمینان از اینکه این سؤالات در این موقعیت، یا سایر موقعیت‌های مشابه، پاسخ مثبت دریافت می‌کنند، اعضای هیئت باید:

- در تمام (یا اکثر) جلسات هیئت و جلسات کمیته‌هایی که هیئت در آنها قرار دارد شرکت نمایند. در صورتی که افراد نمی‌توانند در این جلسات شرکت کنند، نباید برای عضویت در هیئت اقدام نمایند.

- به‌منظور اطمینان از اینکه افراد، مطابق با قانون اداره تعاونی‌های غیرانتفاعی منطقه عمل می‌کنند، آیین‌نامه‌ها را مرور نموده و در این کار از مشاور قانونی نیز استفاده نمایند. - از اجرای دقیق آیین‌نامه‌ها اطمینان حاصل کنند. فعالیت‌هایی که مغایر با قوانین منطقه یا آیین‌نامه‌های مصوب انجام شود، می‌تواند با موفقیت در دادگاه تغییر یابد. - در مورد پیشرفت کار، مدیران را تحت فشار قرار دهند تا در جلسات بعد مطابق با آن عمل شود.

- پیش از تشکیل جلسه، مواردی را که جلسه هیئت براساس آن تشکیل شده و عمل خواهد کرد، به‌صورت مکتوب از مدیران دریافت نمایند.

- صورت‌حساب‌های مالی، طرح‌های بودجه و سایر گزارشات را مطالعه نمایند.

- در صورت مشاهده هرگونه تناقض آشکار یا هر مشکل دیگری در گزارشات، درباره آنها سؤال نمایند.

- مراحل را برای کشف و حل مشکلات در نظر بگیرند. - از ریزنی‌های کارشناسانه برای تکمیل درک افراد

و نیز از تجربه در هنگام برخورد با مشکلات پیچیده، بهره‌گیرند.

- اطمینان حاصل کنند که نگهداری صحیح و کاملی از تصمیمات اتخاذ شده توسط هیئت و مراحلی که برای

دستیابی به آن تصمیمات طی شده است، انجام می‌گیرد. بحث‌ها و رأی‌گیری‌ها را نیز، به‌ویژه در موضوعاتی که ایجاد بحث و تفرقه می‌کند، ضبط نمایند. - یکی از پیچیدگی‌های مکتوب بیمه‌نامه مورد نظر را که مطابق قوانین منطقه باشد، انتخاب نمایند. - اطمینان حاصل کنند که هدف سازمان به‌گونه‌ای که در مدارک اولیه به‌ثبت رسیده است، واضح بوده و پیگیری می‌شود.

منبع

Eddie, J.A., 2007, *Directors and officers liability insurance and indemnification*, council on foundations.